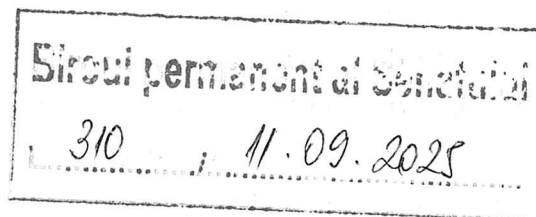

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Adresa nr. 3/10328/2025 din data de 09.09.2025

Domnului Mario Ovidiu Oprea,
Secretar general al Senatului României

L310 / 2025
Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. XXXV 3932 din 30.06.2025, prin care ați transmis Consiliului Superior al Magistraturii *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 26/2024 privind ordinul de protecție (b284/26.06.2025)* în vederea avizării, vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința din data de 4 septembrie 2025 a Comisiei nr. 1 – reunită „Legislație și cooperare interinstituțională”.

Comisia a reținut că propunerea legislativă nu privește activitatea autorității judecătorești, în sensul atribuit acestei sintagme în jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 901 /2009 și Decizia nr. 63/2017), astfel că nu se încadrează în categoria actelor normative care sunt supuse avizării Consiliului Superior al Magistraturii conform art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

Referitor la exprimarea unui punct de vedere, Comisia a reținut, cu titlu prealabil, că prin Legea nr. 26/2024 privind ordinul de protecție, cu modificările și completările ulterioare, s-a introdus un instrument juridic similar ordinului de protecție reglementat prin Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, republicată, cu modificările și completările ulterioare. În timp ce protecția reglementată prin Legea nr. 217/2003 intervine în cazurile de violență domestică, care se produce în mediul familial sau domestic ori între soți sau foști soți, precum și între actuali sau foști parteneri, protecția instituită prin Legea nr. 26/2024 intervine în toate celelalte situații care nu intră sub incidența Legii nr. 217/2003.

Astfel, trimiterile din expunerea de motive a propunerii legislative la violența domestică și la Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (Convenția de la Istanbul) nu au relevanță față de domeniul de aplicare a Legii nr. 26/2024, care este incidentă în alte situații decât cele de violență domestică.

Mai mult, având în vedere că scopul celor două acte normative este similar, diferit fiind doar destinatarul protejat de cele două acte normative, între soluțiile oferite de cele două acte

Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01

Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011

normative ar trebuie să existe o similitudine, diferențe de reglementare putând interveni doar dacă există diferențe obiective care să le justifice.

Totodată, la data de 23.06.2025, dată la care prezenta propunere legislativă a fost depusă la Biroul permanent al Camerei Deputaților, a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 583 Legea nr. 116/2025 pentru modificarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și pentru modificarea și completarea Legii nr. 26/2024 privind ordinul de protecție, o parte din prezentele propuneri fiind deja legiferate într-o modalitate similară prin această lege.

Pe aceste premise, analizând inițiativa legislativă, Comisia a reținut următoarele:

1. Cu privire la propunerea de modificare a literei d) a alineatului (1) al art. 1, comisia a apreciat că extinderea noțiunii de „*acte de violență*” ține de opțiunea exclusivă a legiuitorului. Printr-o astfel de reglementare s-ar crea o protecție superioară față de cea conferită prin Legea nr. 217/2003, care, în definirea noțiunii de „*violență psihologică*”, impune condiția ca respectivele acte să *creeze temere*, nu doar să fie *de natură să creeze o stare de temere*, astfel cum se propune prin prezenta inițiativă legislativă. Prin modificarea preconizată nu ar mai fi necesar ca această stare de temere să se producă efectiv, ci doar ca acțiunea să fie aptă să producă efectul intimidant. Ar fi oportună așadar o abordare coroborată a celor două acte normative, astfel încât soluțiile legislative să fie similare pentru aspecte care nu prezintă diferențe obiective, care să justifice o abordare legislativă diferită.

În același sens, extinderea sferei „*actelor de violență*” [prin propunerea de introducere a literelor h)-l) la alineatul (1) al art. 1] și a sferei „*membrilor de familie*” [prin propunerea de modificare a alineatului (2) al art. 1], persoane care urmează, în temeiul art. 5 alin. (1) lit. b), c) și art. 12 alin. (1) lit. b) și c) din lege, să beneficieze de măsurile de protecție, ține de opțiunea exclusivă a legiuitorului.

2. Referitor la propunerea de modificare a art. 2, din punct de vedere al tehnicii legislative, se observă că alineatul (4) al art. 2 nu este structurat pe puncte, motiv pentru care trimiterea la alineatul (4) punctul 10 din propunere este eronată, fiind vorba de modificarea alineatului (10) al art. 2.

Pe fond, comisia a apreciat că propunerea de modificare a alineatului (10) al art. 2 ar trebui reanalizată. *De lege lata*, emiterea ordinului de protecție provizoriu este obligatorie dacă polițiștii, după completarea formularului de evaluare a riscului iminent, constată existența unui risc iminent pentru victimă, astfel cum rezultă din reglementarea imperativă a legii: „(...) **aceștia vor emite un ordin de protecție provizoriu.**”

Or, din modalitatea de formulare a modificării propuse, „(...) **polițistul poate emite din oficiu ordinul de protecție provizoriu (...)**”, rezultă că emiterea ordinului de protecție este facultativă, deși, pe baza formularului de evaluare a riscului și a probelor disponibile, ar rezulta existența unui risc iminent. O astfel de propunere este contrară chiar argumentelor susținute în expunerea de motive, în care se arată că „**formularea actuală a legii nu detaliază situațiile «din oficiu» și nici nu conferă un caracter imperativ**”.

3. Referitor la propunerea de modificare a lit. a) a alineatului (1) al art. 5, pentru ca evacuarea temporară a agresorului din locuința comună să poată fi dispusă indiferent de calitatea acestuia de titular al unui drept real asupra locuinței, s-a reținut că o dispoziție similară există și în Legea nr. 217/2003, art. 31 alin. (1) lit. a), respectiv art. 38 alin. (1) lit. a) din această lege prevăzând că prin ordinul de protecție provizoriu, respectiv prin ordinul de protecție se poate dispune evacuarea temporară a agresorului din locuința comună, *indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate*.

Cât privește propunerea de modificare a art. 5 alin. (1), comisia a considerat că trebuie să existe o simetrie în reglementarea perioadei maxime pe care poate fi emis ordinul de protecție în Legea nr. 26/2024 și în Legea nr. 217/2003. Or, *de lege lata*, în ambele acte normative măsurile de protecție care pot fi instituite prin ordinul de protecție provizoriu se dispun pentru o perioadă de 5 zile, astfel încât o reglementare diferită în cele două acte normative nu se justifică obiectiv, în condițiile în care ambele acte normative vizează același scop.

Întrucât demersul legislativ este motivat de faptul că cele 5 zile (120 de ore) s-au dovedit uneori insuficiente, „*termenul de judecare a unui ordin definitiv putând depăși perioada provizorie, lăsând victima descoperită*”, se observă că imediat după confirmarea ordinului de protecție provizoriu de către parchet (confirmare care are loc în termen de 24 de ore de la data emiterii), acesta este înaintat judecătoriei competente (art. 8 din lege). Potrivit alin. (8) al art. 8 (astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 116/2025), „**În situația înaintării ordinului de protecție provizoriu potrivit prevederilor alin. (7), durata inițială pentru care a fost dispus se prelungește, de drept, cu durata necesară îndeplinirii procedurii judiciare de emitere a ordinului de protecție. Procurorul comunică acest lucru de îndată unității de poliție care a înaintat ordinul de protecție provizoriu, care ia măsuri pentru informarea imediată a persoanelor ce făceau obiectul acestuia.**”

Independent de opțiunea legiuitorului, pentru corelarea textelor legale, propunerea de modificare a art. 5 alin. (1) ar trebui însoțită de modificarea art. 6 alin. (2) din lege.

4. În ceea ce privește propunerea de modificare a **art. 8**, comisia a apreciat că aceasta nu este necesară, textul legal fiind, *de lege lata*, suficient de clar.

5. În ceea ce privește reglementarea propusă pentru modificarea art. 9 alin. (1), se observă că aceasta este identică cu forma în vigoare a legii. Intenția inițiatorului nu poate fi decelată nici în expunerea de motive, care argumentează necesitatea modificării art. 9 alin. (1) prin mărirea termenului în care persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de protecție provizoriu îl poate contesta, de la 24 de ore la 48 de ore, deși, și *de lege lata*, art. 9 alin. (1) prevede același termen de 48 de ore pentru contestarea acestuia.

6. Referitor la propunerea de modificare a **art. 18**, potrivit celor reținute de comisia de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii, cauza de majorare a pedepsei a fost recent introdusă în Legea nr. 26/2024 [prin completarea art. 18 cu alineatul (3)], prin Legea nr. 116/2025 pentru modificarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și pentru modificarea și completarea Legii nr. 26/2024 privind ordinul de protecție (publicată în Monitorul Oficial nr. 583 din 23 iunie 2025 – data când a fost depusă la Camera Deputaților prezenta inițiativă legislativă), motiv pentru care, cel mai probabil, această modificare legislativă nu a fost avută în vedere la redactarea prezentei propuneri.

Formularea *de lege lata* este preferabilă celei din propunerea legislativă, care condiționează reținerea cauzei de majorare a pedepsei de existența unei hotărâri de condamnare anterioare. Or, simpla comitere a infracțiunii de încălcare a măsurilor dispuse prin ordinul de protecție sau ordinul de protecție provizoriu denotă o pericolozitate suficient de ridicată pentru reținerea acestei cauze de majorare a pedepsei, chiar dacă instanța a pronunțat, de exemplu, pentru infracțiunea săvârșită anterior, o hotărâre de amânare a aplicării pedepsei.

7. În ceea ce privește propunerea de modificare a **art. 19**, din punct de vedere al tehnicii legislative, se observă că art. 19 cuprinde 3 alineate, motiv pentru care noul alineat propus ar trebui să fie alineatul (4), nu alineatul (2).

În ceea ce privește fondul propunerii, ar trebui analizat în ce măsură o astfel de dispoziție ar trebui să se regăsească în cuprinsul Legii nr. 26/2024, având în vedere că problema obligației de întreținere intervine în mediul familial sau domestic, deci în sfera de reglementare a Legii nr. 217/2003.

În orice caz, pe lângă obligația legală sau judecătorească de întreținere, ar trebui avută în vedere și pensia întreținere stabilită prin convenție autenticată, încheiată în procedura notarială de divorț, argumentele Curții Constituționale din Decizia nr. 221 din 20 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal aplicându-se în mod corespunzător și în acest domeniu.

8. În ceea ce privește propunerea de modificare a **art. 23**, din punct de vedere al tehnicii legislative, comisia a reiterat precizarea că alineatul (4) al art. 2 nu este structurat pe puncte, motiv pentru care trimiterea la alineatul (4) punctul 10 al art. 2 în alineatul (1¹) este eronată, fiind vorba de alineatul (10) al art. 2.

De asemenea, comisia a apreciat că nu este necesară propunerea de introducere a alin. (1²), întrucât procedura de transmitere a ordinului de protecție provizoriu, pentru confirmare, parchetului de pe lângă judecătoria competentă, este deja reglementată în art. 8 alin. (1) din lege, care are următorul cuprins: *„Ordinul de protecție provizoriu se înaintează de către unitatea de poliție din care face parte polițistul care l-a emis, pentru confirmare, parchetului de pe lângă judecătoria competentă în a cărei rază teritorială a fost emis, în termen de 24 de ore de la data emiterii.”*

În ceea ce privește propunerea de modificare a alin. (6), *de lege lata*, aceste dispoziții, cuprinse în Capitolul III care reglementează ordinul de protecție, stabilesc o serie de măsuri de prevenire a nerespectării hotărârii judecătorești prin care s-a dispus emiterea unui ordin de protecție, în exercitarea atribuțiilor pe care le au organele de poliție, pentru supravegherea respectării ordinului de protecție. Comisia a apreciat că nu este necesară o intervenție legislativă pentru modificarea alin. (6), întrucât măsurile de prevenire se aplică și în cazul ordinului de protecție provizoriu, în temeiul art. 10 din lege, care prevede că dispozițiile Capitolului II (care reglementează ordinul de protecție provizoriu) se completează în mod corespunzător cu cele privind ordinul de protecție.

Cu deosebită considerație,

Judecător Andreea Simona Uzlău
Secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii

